

Mit tennél meg a családodért? Akár ellenük is fordulnál?

„Kétségkívül Yarros eddigi legjobb munkája.”

– Adriana Locke, bestsellerszerző

GREAT AND PRECIOUS THINGS

nagyszerű és becses dolgok

fine
selection

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

REBECCA YARROS

GREAT AND PRECIOUS THINGS

nagyszerű és becses dolgok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Édesapámnak,
aki sosem engedi, hogy elessek.
Szeretlek, apuci!*

ELSŐ FEJEZET

CAMDEN

Égett a tüdőm, miközben mélyen beszívtam a levegőt, keresve a nem létező oxigént, és az ujjaim cigiért könyörögtek, amit már hat éve letettem. Minden alkalommal ezt tette velem a szintkülönbség – legalábbis a légzésemmel.

A cigaretta utáni vágy? Az csakis a Colorado állambeli, 649 lakossal rendelkező Alba város műve. Legalábbis a tábla, ami mellett másfél kilométerrel ezelőtt elmentem, ezt állította. Ugyanakkor nem fogok megbízni egy olyan táblában, amit a születésem óta nem cseréltek le – ami jól jellemezte a szülővárosomat.

Semmi nem változott, mióta elmentem, és pont ez volt a hely lényege. A kövezett járda mögött Alba volt a legjobban megőrzött szellemváros egész Coloradóban, és a turisták, akik nyáron előzőnlötték az utcákat, egész télen életben tartották az aprócska várost.

A benzinkút töltőállomása által kiírt összeg egyre magasabbra kúszott, miközben kinyújtottam a kezem a délutáni nap és a hóval fedett hegycsúcsok felé, így próbáltam életet lehelni az ujjaimba, amik elzsibbadtak az Észak-Karolinából idevezető hosszú kociúttól. A hűvös márciusi levegő elűzte a kimerültségemet, szívesen fogadtam jeges érintését a bőrömön. Háromezer méter magasan nem volt olyan jó idő.

Valaki élesen beszívta a levegőt, mire a kisbusz felé néztem, ami egy perce állt meg a Jeepem mögött. Egy fehér, puffos télikabátot viselő szőke nő bámult rám a napszemüvege mögül, ami túlságosan nagy volt az arcához

képest, és mintha valaki megnyomta volna a STOP gombot, mert miközben kiszállni igyekezett az autójából, félúton, egy lábbal az aszfalton megdermedt.

Leengedtem a kezem, amitől a pólóm visszacsúszott a helyére, így elfedte a tetovált bőrt a hasamon. Kétségtelenül azt látta meg a nő is.

Gyorsan megrázta a fejét, és nekilátott megtankolni a kocsiját.

Legalább nem vetett keresztet, és hátrált el a közelemből.

Vagy az elmúlt tíz évben költözött Albába, vagy megkopott a hírnevem, míg a seregben voltam. A pokolba, talán egész Alba elfelejtkezett rólam!

Befejeztem a tankolást, és bementem a boltba, hogy vegyek egy innivalót. Csak Isten tudja, mi van apám hűtőjében.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, megszólalt a csengő. Üdvözlésképp odabiccentettem a pult mögött álló idős férfinak. Úgy tűnt, még mindig Mr. Williamson a benzinkút tulaja. Felvonta bozontos, ősz szemöldökét, majd mosolyra húzódott a szája. Majd újra felém nézett, pislogott, és a mosolya eltűnt, a szemöldökét meg leeresztette. Amikor felismert, résznyire húzta a szemét.

Úgy tűnik, a hírnevem mégsem változott.

Gyorsan lekaptam pár üveg vizet a szegényes választékból, és odavittem a pulthoz. Miközben Mr. Williamson beütötte az összeget a kasszába, a tekintete ide-oda járt a kezem és az üvegek között, mintha el akarnám lopni, vagy ilyesmi. Sok minden vagyok, de tolvaj, az azért nem.

A csengő megint megszólalt, és Williamson láthatóan ellazult.

– Szép napot, Hall hadnagy – üdvözölte a legújabb vásárlóját.

Király!

Nem is fáradtam azzal, hogy odanézzek. Az a makacs, öreg, ítélkező ürge utálta a...

– Azt a kurva! Cam?

Nem Tim Hall volt az egyenruhás – hanem a fia, Gideon.

Gid tátott szájjal, világosbarna szemében döbbenettel nézett rám. Ilyen arcot vágott, amikor az első évünk őszén Xander belökött minket a női

öltözőbe. Soha nem sikerült rendesen megköszönnöm a bátyámnak, amiért így próbált meg beavetni – nem mintha valaki elhinné, hogy Xander ilyen alantas dolgokat művelne. Végül is, ő a jó fiú.

– Nem gondoltam, hogy a rendőrök káromkodhatnak egyenruhában. – Gyorsan végigmértem. Az apjával ellentétben túlságosan fitt volt, neki nem lógott ki a pocakja az öve felett.

– Mert a katonáknak szabad? – vágott vissza Gideon.

– Ami azt illeti, bónuszpontot ér, és mellesleg már nem vagyok katona. – Tizenhét napja nem vagyok az. – Apád tud róla, hogy elloptad a jelvényét?

– Már nem vagy? Van a... – Felsóhajtott. – Baszki, nem jut eszembe semmilyen visszavágás! – A nevetése kicsalta belőlem az enyémet. – Jó téged újra látni! – A mellkasához húzott egy heves, hátlapogatós ölelésre, és a jelvénye a mellkasomba nyomódott.

– Téged is. – Vigyorogtam, amikor elengedtük egymást. – Bár lehet, hogy te vagy az egyetlen ember, aki szívesen lát.

– Ó, ugyan. Még Mr. Williamson sem örül? – Gid átnézett a vállam felett, és elborzadt Mr. Williamson arcát látva. – Oké, ő talán nem.

– Soha nem volt oda értem. – Megvontam a vállam, annak teljes tudatában, hogy az öreg hallja, amit mondok.

– Nos, amikor legutóbb itt voltál, átdobtál valakit azon az ablakon. – Gid az üveg felé intett, amit már rég kicseréltek. – Haver, mikor is volt az? Négy éve?

– Hat – válaszoltam automatikusan. A pár dologból, amire abból az esztől emlékeztem, a dátum kristálytiszta megmaradt.

– Hat. Tényleg. – Gideon arca elkomorodott, kétségkívül eszébe jutott, miért voltam legutóbb Albában.

Sullivan temetése miatt.

A gyász azzal fenyegetett, hogy újra feléled, és ellopja azt a kevés oxigént, ami a tüdőmben volt, de visszanyomtam, ahogy már milliószor megtettem azóta, hogy Sullyt eltemettük.

Istenem, még mindig hallom a nevetését...

– Ki fogod fizetni a vizeket, Camden? – kérdezte Mr. Williamson.

– Igen, uram. – Hálás voltam, amiért félbeszakított, és visszafordultam a pulthoz, hogy kifizessem. Nem kerülte el a figyelmem, mennyire meglepődött Williamson a hangszínemen, vagy, hogy megköszöntem, amikor elvettem a zacskót, és odébb mentem.

– Az a cucc meg fog ölni – mondtam Gideonnak, mert ő meg egy hatos pakk üdítőt vett.

– Julie, és már te is, haver – mormogta a bajsza alatt, ahogy átadta a bankkártyáját. – Nem ihat békében az ember?

Vicces. Már most többet mosolyogtam, mint az elmúlt hónapban összesen.

– Hogy van Julie? És a gyerekek?

– Ivászatba kergetnek – emelte fel Gid az üdítőjét. – Nem, most komolyan, jól vannak. Julie már ápoló, amiről tudnál, ha fent lennél a közösségi médián.

– Nem, kösz. Mi értelme?

Gideon köszönetet mondott Mr. Williamsonnak, és elindult kifelé.

– Hogy mi értelme? Nem tudom. Tarthatnád a kapcsolatot a legjobb barátoddal?

– Ezért van az e-mail. A közösségi média azoknak való, akik össze akarják hasonlítani az életüket. A házukat, a nyaralásaikat, az eredményeiket, amit elérték. Arra sem látok okot, hogy a verandám előtt álljak egy megafonnal, és közhírré tegyem, mit ettem vacsorára.

– Ha már szóba hoztad a vacsorát, meddig maradsz? – kérdezte, amikor megálltunk a Jeepem és az ő kopott rendőrkocsija között. – Tudom, hogy Julie is azt szeretné, ha ájtönnél.

– Végleg itt maradok – válaszoltam, mielőtt a torkomon akadtak volna a szavak.

Gid pislogott.

– Igen, nekem is kell egy kis idő, hogy feldolgozzam. – Felpillantottam a hegyekre, amik között Alba pihent. A hegyekre, amikről megfogadtam, hogy soha nem akarom látni többé őket.

– Kiszálltál? Azt hittem, ez a hivatásod.

Ahogy én is. Még egy dolog, amit gyászolhatok.

– Malone biztos úr? – szólalt meg egy reszelős női hang a rádióban.

– Még mindig Marilyn Lakewood a diszpécser? Hány éves, hetven?

– Hetvenhét – javított ki Gideon. – És mielőtt megkérdeznéd, Scott Malone huszonöt éves, és hatalmas szálla a szememben.

– Mégis mire számítottunk a polgármester fiától?

– A polgármester fia? Mikor beszéltél utoljára...

– Malone biztos úr? – ismételte Marilyn, és az idegességtől sipított a hangja.

– Válaszolni kell rá? – intettem a vállán lévő rádió felé.

– Malone-nak kell rá válaszolnia – morogta Gid, miközben megrázta a fejét. – Valószínűleg Genevieve Dawson nyafog, hogy megint a kertjében van Livingtonsék macskája. Ha komoly baj lenne, Marilyn engem hívna. És most, mesélj el mindent! Mikor értél ide? Végleg itt maradsz? Úgy érte, hogy hazaköltöztöl? A helyre, amit a sátán seg...

– Xander hívott – szakítottam félbe egy félgazsággal, mielőtt emlékeztethetett volna, miért is esküdtem meg, hogy soha többé nem jövök ide vissza. – Mivel hat éve nem történt ilyen, felvettem.

– Az apád – súgta Gideon.

– Az apám.

Csendes, megértéssel teli pillanat telepedett közénk.

– Gideon Hall! – csattant Marilyn hangja a rádióban.

– Hall hadnagy – sóhajtott a Gid az ég felé, mielőtt válaszolt: – Igen, Marilyn?

– A csodafiú nem válaszol a hívásra, de úgy tűnik, Dorothy Powers megint elvesztette Arthur Danielst. Amikor felkelt a szunyókálásból, nem volt ott.

Görcsbe állt a gyomrom, és felpillantottam a hegyre. Xander azt mondta, hetente pár alkalommal apa meglóg a nővér elől, de sosem kószált túl messze a háztól. Az sem segített, hogy Dorothy Powers idősebb, mint apa, és lassan neki is szüksége lesz egy nővérré.

– Úton vagyok. Szólj a szokásos keresőcsapatnak!

Gideon elkapta a pillantásom, és elengedte a rádiót.

– Az apám.

Milyen messzire juthatott?

– A hónapban már másodszor. – Összeszorította a száját. – Visszamegyek az őrsre, és elhozok egy négykerék-meghajtásos kocsit. Anélkül nem jutok fel a házához.

– Ugorj be mellém! Felviszlek.

Inkább utasítottam, mint felajánlottam, de nem voltam hajlandó várni. A Jeepem meg volt emelve, hatalmas kerekekkel és egy V-8-as motorral rendelkezett, ami még egy apokalipszis túléléséhez is elég négykerék-meghajtásos erő. És az évnek ebben a szakában, még az apuhoz vezető út sem volt olyan rossz.

Gid beleegyezett, és egy pillanat múlva ráfordultunk a Gold Creek útra, a város főútjára – ahol a közlekedési lámpa nem szükséges, de a motoros szán sem kötelező.

– Mióta nem jártál otthon?

– Hat éve. – Felé lövelltem egy pillantást. Nem az előbb válaszoltam erre a kérdésére?

– Nem, én a mai napra gondoltam. Mikor hagytad el a házat? Dorothy ébren volt? És az apád?

Máris a telefonját nyomkodta.

– Bárcsak segíthetnék rájönni, mi történt, de még nem jártam otthon!

A négyajtós Rubiconom hátsó ülése felé intettem.

– Szó szerint most értél a városba? – Gid végignézett a dobozokon és zsákokon, amik a háromezer kilométeres úton a társaim voltak.

– Igen – válaszoltam, miközben elhaladtunk a város utolsó, az ötvenes évek után felhúzott épülete mellett. Átmentünk a kilenc méter széles Rowan Creek felett átívelő hídon, és elérkeztünk a hóval borított aszfaltút végére. Ez jelölte az időkapzsula kezdetét, ami életben tartotta Albát.

– Gondoltam, jól jöhet, ha tankolok. Valaki egyszer azt mondta, teli tankkal könnyebb elmenekülni a zsaruk elől.

Baloldalt megjelent a Main Street leágazása. A földút mellett fémtetős faházak sorakoztak, ami a következő pár hónapban meg fog telni turistákkal, akik itt akarják átélni, milyen volt egy igazi 1890-es évekbeli bányászváros.

– Az a valaki felnőtt. És kérlek, ne kelljen üldöznöm téged! Ez a kocsi egy vadállat. Szerintem megmondom Julie-nak, hogy megtaláltam a tökéletes szülinapi ajándékot.

– Persze, de vegyél mellé létrát is.

Elfordultunk a Hamilton-háznál, itt fogyott ki a városmegőrzésre fordított pénz. Hóhalmok pihentek olyan épületek mellett, amik rég elvesztették a tetejüket, az ablakaikat vagy a falaikat.

– Pofa be! Nem lehet mindenki 195 centi magas.

– Ez genetika. Legalább könnyebben ki tudom szúrni apát.

– Eddig mindig könnyen megtaláltuk, de Cam... elég rossz a helyzet – mondta Gideon, miközben ráhajtottunk a Rose Rowan útra, és elindultunk az emelkedőn. – Az elmúlt pár alkalommal, amikor találkoztunk, vagy nem ismert fel, vagy azt hitte, az apám vagyok.

Megfeszült a kezem a kormányon.

– Xander elérte a tűréshatára küszöbét. Azt mondta, vagy hazajövök, vagy kiviszi aput egy otthonba, Buena Vistába, ami elcseszné apa egész „az anyád ebben a házban halt meg, ahogy én is itt fogok” esküjét.

– Szavad ne felejtse! – emelte fel Gid a telefonját. – Üdv, Mrs. Powers. Igen, Gideon vagyok. – Elhallgatott, és megdörzsölte a bőrt az orra felett. – Tudom, mit érez. Igen, tudom. Megtaláljuk, és a keresőcsapat már úton... Ó, igen? Remek. Az nagy segítség. Körülbelül négy perc múlva odaérünk.

Bevettem az utolsó kanyart, ráfordultam apa birtokára, és amikor megláttam az út állapotát, elkáromkodtam magam. Mindig megviselte az utat a tavasszal megolvadt hó, de ez úgy nézett ki, mint amit évek óta nem tartottak karban. A göröngyöket, amik kétségtelenül elrejtőznek a hó alatt,

könnyű kijavítani, de a mély, kanyonszerű árkokat, amiket a jobb oldalon jelenleg is lecsorgó minifolyó átsott ki, nehezebb lesz helyrehozni.

Láttam már rosszabb állapotban lévő utakat Afganisztánban, és azokon a helyeken, amiket nem is lett volna szabad látnom, de ez az én kibaszott utam.

Amikor megálltunk, Gideon letette a telefont, és átkapcsoltam a Jeepet négykerék-meghajtásra.

– Hogy jön fel ide Dorothy mindennap? – kérdeztem, miközben felhajtottunk az emelkedőre. A kocsi eléggé dülöngélt ahhoz, hogy hátul feldőljenek a dobozok, és Gideon megkapaszkodott, miközben kikerültünk egy árnyékos, jeges foltot. Mindig az a pont olvadt el legutoljára.

– Átvág a Bradley-birtokon. Tudod, hogy a bíró kiköveztetette, és tisztán tartja az útját.

A telek a miénkkel szomszédos, de tíz perccel tovább tartott onnan az út, és nem volt kedvem nézelődni... vagy a Bradley család bármelyik tagjával találkozni.

Istenem, ha volt valakinek joga jobban utálni, mint ahogy én utálom magam, akkor az...

A visszapillantóban egy kék villanás elvonta a figyelmem.

Gideon hátranézett.

– Xander – mondta, megválaszolva a ki nem mondott kérdésem. – Az ő kocsija.

– Nos, ez jó buli lesz.

– Üdv itthon? – próbálkozott.

Figyelmen kívül hagytam, ahogy bevettem az utolsó kanyart, és megérkeztünk a tisztásra. Az elmúlt évtizedben csak egyszer jöttem vissza, de az álmaimban minden este láttam ezt a képet.

A lenyugvó nap visszaverődött a kétemeletes épület ablakáról, ahol felnőttem, és olyan festői fénybe vonta, ami illett a mögötte lévő hegycsúcs csupasz kecsességéhez.

Apa mindig azt mondta, hogy biztonságosabb a fahatárnál nevelni a családját, ahol az erdőtűz nem jelent akkora veszélyt.

Én azt gondolom, valami perverz élvezetet nyújtott neki, hogy ott élhet, ahol alig volt elég oxigén bárminek is, hogy nőjön.

Leparkoltam a Jeepet, leállítottam a motort, majd megkerestem a hátradobott kabátom.

Mire Xander autója megállt mellettem, én már kiszálltam a kocsiból, és összehúztam magamon a North Face dzsekit, de azt kívántam, bár kevlár lenne rajtam. Szívesebben kerülgetnék golyókat, mint hogy szembenézzek vele – vagy akár apával.

– Én... öhm... most megyek – mondta kínosan Gideon, mielőtt otthagyt az udvaron. Ugyanakkor nyílt ki és csukódott be a ház ajtaja, amikor Xander kiszállt a kocsiból.

Megkerülte a fényes, vadiúj járgányt, de hirtelen megállt, még a keze is megdermedt, amivel a cipzárját húzta fel éppen.

Egy egész életre szóló emlék rohant meg – jók, rosszak és a legrosszabbak. Nagyjából ilyen sorrendben.

Az ujjaival végigfésülte a haját – ami annyira tökéletes volt, mint egy Ken babáé –, és nagy levegőt vett.

– Camden.

– Alexander.

Összenyomtam a baseballsapkám karimáját.

Mindkettőnknek volt idegességről árulkodó gesztusa.

Nem változott sokat. Ugyanolyan kék szempár. Ugyanolyan vékony testalkat. Még mindig apa genetikai ajándéka a földnek. Még mindig a totális ellentét.

Megrázta a fejét, mintha keresné a szavakat, de ahelyett, hogy felsorolta volna, hogyan hagytam cserben a családot, átsétált a lassan darabjaira hulló gránit felhajtón, és átölelt.

– Annyira örülök, hogy itthon vagy.

A szavai mélyebbre vágtak bármilyen sértésnél. Egy sértést tudok kezelni – arra felkészültem.

De az ellen, ahogy hátrahúzódott, megfogta a karom, és rám mosolygott – feszülten, összehúzott szemöldökkel, és olyan érzelmekkel küszködve, amiket én már nem tudok érezni –, nem voltam felvértézve.

Nevetett, és a hangja nehéz volt a hatévnyi távollétől.

– Hatalmas vagy. Mivel etetnek titeket, deltákat? És ez micsoda? – Hátralepett, és ritkás szakállam felé intett.

– Zöld sapkás, nem delta – javítottam ki egy ősrégi viccel, és mosolyt erőltettem magamra, annak ellenére, hogy émelyegtem.

– Igen, igen. A hozzám hasonló férfiak sosem látnak akcióban, így nem tudom a különbséget. – Végignézett a vonásaimon, mintha megpróbálná az emlékezetébe vésni, mielőtt eltűnők... megint. – Istenem, Cam. Én csak...

Hányingertől kavargott a gyomrom, ahogy megbánással és büntudattal teli, feneketlen szakadék nyílt alattam. Xander elmosolyodott, rám villantotta fehér fogait és a boldogságát, amit nem biztos, hogy én valaha is éreztem.

– Csak, nagyon örülök, hogy hazajöttél.

– Ezt már mondtad.

Mindjárt elhányom magam. Hogy lehet ilyen kedves hozzám?

– Nos, azért, mert igaz. – Vállon veregetett. – Mit szólnál hozzá, ha megkeresnénk apát?

– Nem úgy nézel ki, mint aki aggódik.

– Pedig aggódom, de annak ellenére, hogy sokszor elfelejtette a nevem, sosem tévedt el a birtokon. Csak meg kell találunk, mielőtt túlságosan hideg lesz.

Bólintottam, Xander pedig a ház felé fordult. Most még pluszban volt a hőmérő, de egy órával naplemente után már mínuszba megy át.

– Mellesleg szép Jeep. Illik hozzád – szólt hátra a vállá felett.

Szorosan lehunytam a szemem, és mélyeket lélegeztem, hogy a gyomrom tartalmát lenyomjam a torkomon. Olyan volt, mintha a testem nem tudná kezelni az érzelmeimet.

Hát persze, hogy megbocsátott nekem. Hát persze, hogy tárt karokkal fogadott. Hát persze, hogy nem volt rosszindulat a szemében, csak nyílt, őszinte szeretet. Nem kellett felsorolnia a hibáimat. Önmagát adta, és élő példa volt, hogy mihez nem fogok sosem felérni.

Épphogy visszanyertem magam felett az önuralmat, amikor Xander visszafordult.

– Jól vagy?

Az aggodalomtól elmélyült a hangja.

– Igen – hazudtam. Mert ez volt az egyik dolog, ami kitűnően ment.

– A szintkülönbség?

– Valami ilyesmi.

– Ne felejts el sokat inni – emlékeztetett, és addig nézett felvont szemöldökkel, míg beleegyezően bólintottam, aztán felment a veranda lépcsőjén.

A szemöldökét egy sebhely szelte át – az egyetlen hiba, amit valaha láttam Xanderen –, ami legutóbb még nem volt ott. Egy vékony, rövid sebhely, ami miatt visszanyeltem a késztetést, hogy kipakoljam a felhajtóra az ebédeimet.

A sebhely, amit én okoztam, amikor átdobtam Mr. Williamson ablakán.

Xander már félig felment a lépcsőn, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és Gideon szaladt ki rajta.

– Fegyver van nála! – kiáltotta.

Xander megdermedt, és Gideon felé fordult, miközben ő felém futott.

– Tessék? – Gideonra meredtem, és reméltem, hogy visszavonja ezt az ostoba kijelentést.

– Van nála egy vadászpuska! Az előbb mondta Dorothy. Jön pár ember keresni a Bradley családból is. – Gid elmasírozott mellettem, és levette a rádiót a válláról.

– Hogy a pokolba fért apa hozzá egy vadászpuskához? – mordultam Xanderre.

– Én... – Megrázta a fejét. – Azt hittem, mindegyiket elzártam a széfbe. Elrejtettem a kulcsot, meg minden.

– A mosókonyhába? – Ezt Dorothy kérdezte, miközben lesétált a verandáról, a kezében egy ismerős, kifakult dobozú öblítőt tartva. Az idő úgy döntött, nem zargatja Mrs. Powerst, mert semmit nem változott az elmúlt tíz évben, amióta úgy döntöttem, bevonulok. A haja ugyanolyan szürke volt, és az álláig ért. Még a télikabátja is ugyanaz a zöld maradt.

– Igen, feltettem a... – Xander felsóhajtott, és lehunyta a szemét. – Pont az öblítő fölé tettem, amit nem hajlandó használni.

– Erről az öblítőről van szó, amit az előtérben találtam? – kérdezte Dorothy egy „anyukás” pillantással.

– Pontosan arról.

Egy izom megrándult Xander állában.

– Kérlek, mondd, hogy a töltényeket külön tároltad!

Mondd, hogy legalább ennyi rád ragadt a hároméves szolgálatodból.

Xander elsápadt. Remek!

– Találjuk meg, mielőtt megöl valakit.

Sarkon fordultam, és visszamentem a Jeephez. Furcsamód kényelmesebben éreztem magam, amikor fegyverekről volt szó, mint az érzelgős viszontlátások közepette.

Levettem a kabátom, felmásztam a Jeepre, és kicsatoltam a tetejére erősített dobozt, amit a hosszú útra tekintettel szereltem fel. Akkoriban úgy tűnt logikusnak, ha minden ingóságomat eladom, de pár dolgot megtartottam, és ennek az okán most nem volt időm elmélázni.

– Mit fogunk tenni? – kérdezte Xander, ahogy felnézett rám.

– Ezt hogy érted?

Megtaláltam, amit kerestem, és lecsuktam a dobozt. Aztán leugrottam, és pont Xander előtt landoltam, akinek a szeme úgy elkerekedett, hogy vetekedett az autóm fényszórójával.

A felhajtóra még két terepjáró és egy rendőrautó parkolt le.

– Mármint... – Xander szemügyre vette az újonnan érkezetteket, és amikor visszafordult felém, fojtott hangon folytatta: – Mit fogunk tenni? Vadászpuska van nála, és az esetek hetvenöt százalékában azt sem tudja, ki vagyok.

Kényelmes súly telepedett a mellkasomra, miközben az alkalomhoz il-
lően felöltöztem, majd felvettem a kabátom, és megkötöttem a bakancsom.

– Én arra gondoltam, megyünk, és megkeressük apát.

A kesztyűtartóban megkerestem a fejlámpám meg a zseblámpám, és a
zsebembe tuszkoltam mindkettőt, majd megálltam egy pillanatra, hogy
visszategyem a kilógó, fehér ónix futó sakkfigurát a jogsim mellé, nehogy
elvessen. Valószínűleg még egy óránk maradt a napfényből, de ha tévedek,
ennél több idő kell, hogy átfésüljük apa többhektárnyi földterületét, és ez
is csak akkor lehetséges, ha a birtokon maradt.

– Nem gondolod, hogy Gideonnak és a rendőrségnek kéne ezt elinté-
znie? – kérdezte Xander csendesen.

Hátranéztem, ahol Gideon állt négy rendőrrel, akikből az Albai Rend-
őrkapitányság állt. Mindannyiuk oldalán fegyver lógott. Nem kevés fixíro-
zásban volt részem. Nem mintha hibáztatnám őket. Legalább hárman ver-
tek már minimum egyszer bilincsbe.

– Azt kéred, hogy engedjem meg, hogy felfegyverkezett emberek talál-
ják meg apát, akinek szintén fegyvere van?

Nem vártam meg Xander választát, hanem a birtok északi része felé for-
dultam.

– Várj!

Xander megmarkolta a könyököm, én pedig megfeszültem, miközben
vagy tucatszor magamra szóltam, nehogy szarrá verjem, mert figyelmezte-
tés nélkül hozzám ért.

– Engedj el!

Biztosan eljutott hozzám a hangszínem, mert elengedett.

– Itt előírások vannak, Cam. Rendszabályok. Ők tudják, hogyan kezel-
jenek egy ilyen helyzetet. A legutolsó dolog, amire szükségünk van, hogy
elveszítsd a fejed.

Á, itt is volt a lekezelés, amit Xander egy vajazókés könnyedségével hasz-
nált, amikor azt hitte, a huszonöt hónapnyi korelőny felhatalmazta a pa-
rancsolgatásra. Soha nem gyors, tiszta vágást ejtett, hogy megkapja, amit

akar. Egyszerűen addig fűrészelt azzal az enyhén recés végével, amíg túlságosan is kikezdett a súrlódás ahhoz, hogy ellenkezzek.

Én sokkal jobban szerettem a közvetlen, henteskésféle megközelítést.

– Te és a szabályaid. Azt mondod, hogy ha rájuk fogja a vadászpuskáját, nem lövik le?

Xander felhorkantott.

– Ugyan már, a srácokról beszélsz.

– Rá mered bízni apa életét egy huszonöt éves seggfejre, aki arra sem veszi a fáradságot, hogy válaszoljon a rádióhívásra, és a pisztolytáskát már négyszer felnyitotta, amióta beszélgetni kezdett? Mert én nem. Tudom, hol van, és előbb érek oda, mint ők.

Xander a Gideon által tartott kis megbeszélés felé pillantott, én meg a halvány nyomokat néztem, amikről tudtam, hogy el fognak tűnni a fűben. De ez is elég volt, hogy tudjam, merre kell mennem. Halkan elátkoztam a magasságot. Csak pár napra lenne szükségem, hogy hozzászokjak, de nem igazán volt pár napom.

– Hova mész? – kiáltott utánam Gideon.

– Megtalálja apát! – válaszolt Xander, és áradt belőle a magabiztosság.

A szememet forgattam a képmutatására, de mentem tovább.

Xander gyorsan utolért, felvette a tempóm, és igyekeztünk oda lépni, ahol már elolvadt a hó. Ugyanolyan ritmusban mentünk. Mindig is így volt. A magasságunk is megegyezett, de közel húszkilónyi izommal rávertem.

– Remélem, tudod, mit csinálsz – mondta, amikor eltűntek a nyomok.

– Igen.

Végigpillantottam a terepen, és apa nyomait kerestem.

– Komolyan tudod, hol van?

– Mióta van meg neki az az öblítő? – kérdeztem, és gránit ropogott a lábam alatt. Legalább nem havazott.

– Évek óta – rántotta meg Xander a vállát.

– Bizony. Legalább egy évtizede. Még Paula Bradley hozta át abban az évben, amikor beteg volt, emlékszel? Megpróbált segíteni a mosásban.

– Honnan a pokolból emlékszel erre?

– Kiváló memóriával átkoztak meg. – Arra fordultam, ahol Sullivan volt eltemetve. – Hidd el, van, amit szeretnék elfelejteni. Emlékszel, miért nem használta apa? – Megmáztunk egy emelkedőt, és elindultunk lefelé, az erdőhatár irányába, a jobb oldalunkon tartva a csúcst, ahogy átvirgődtünk egy hóval borított területen.

– Arra is alig emlékszem, hogy Mrs. Bradley hozta.

– Apa soha nem engedte, hogy használjuk, de nem volt hajlandó kidobni – próbáltam emlékeztetni.

Xander tanácstalan pillantást vetett rám.

– Levendulaillatú – válaszoltam meg a saját kérdésem.

Xander élesen beszívta a levegőt.

– Anya.

– Anya – erősítettem meg, amikor elértük az erdőhatárt, és a fenyők közé léptünk. Az árnyékban kényelmetlenül hideg volt.

– De ő a birtok másik végén van eltemetve, együtt...

– Nem oda megy, amikor hiányzik neki. Nem mintha valaha bevallaná, hogy hiányolja.

Ha beismerné, az olyan lenne, mintha világgá kürtölné a gyengeségét, és Arthur Daniels minden, csak nem gyenge.

– A szakadék.

– Igen.

Átmentünk a birtok erdővel fedett részén, ami egy rétben végződött, amit túl jól ismertem.

Halkan elkáromkodtam magam, amikor megpillantottam.

– Jaj, ne! – súgta Xander.

A *jaj*, *ne* nem igazán adta át a helyzetet.

A szívem kihagyott egy ütemet, majd gyorsabban kezdett verni, ezzel adrenalinot pumpálva a testembe.

Apa baloldalt, úgy harmincméternyire, a rét közepén állt, és a vadászpuskáját arra a személyre tartotta, akit reméltem, hogy soha többé nem látok.

Bárhol felismerném ezt az alakot, a vastag, gesztenyebarna hajfonatot, és az orrán lévő kis dudort. A pokolba is, ott voltam, amikor gyerekként eltörte az orrát. Én vittem ki a bányából.

Tizenöt méternyire állhatott tőlünk, szélesre tárt karokkal, de nem hátrált el a mellkasára mutató dupla csövű halálosztótól. Soha nem volt a természetében a meghátrálás, mindig lenyűgözött az állhatatossága, de most átkoztam az ostoba makacsságát.

Willow Bradley lelöveti magát.

Sullivan Willow-ja.

Segítened kell, Sully. Inkább gondoltam, mint hangosan kimondtam, mert tudtam, hogy Xander nem értené.

– A fák között menj, amíg mögé nem érsz. Amint megadom a jelet, szaladj, és vedd el tőle a fegyvert – súgtam Xandernek, esélyt sem hagyva neki vitatkozásra.

– Milyen jelet?

– Bízz bennem, tudni fogod.

– Nem fog felismerni. És akkor lelő – sziszegte.

– Inkább engem, mint őt. – A halál sosem rémített meg. Olyan régóta vívunk macska-egér harcot, és egy nap biztosan el fogom veszteni. Ez ilyen egyszerű.

Ha ma meghalok, akkor legyen.

Elindultam.

MÁSODIK FEJEZET

WILLOW

Gondolkodj, Willow. Gondolkodj!

Ő itt Mr. Daniels. Egész életemben ismertem. Alzheimer ide vagy oda, nem fog lelőni, igaz?

Kivéve, hogy azért akadt egy zavaró tényező: fogalma sem volt, ki vagyok. Ó, és egy vadászpuskát fogott a mellkasomra. Ez is elég zavaró volt.

– Mr. Daniels – próbáltam megint megszólítani lágyan. – Én vagyok az. Willow. A szomszédban lakom, emlékszik?

Már ha a két kilométerre lévő házat lehet szomszédosnak hívni.

A szellő az arcomba csapta egy elszabadult hajtincsemet, de nem mertem visszatérni a sapkám alá. Pár értékes perccel ezelőtt lement a nap, és máris sötétedni kezdett. Mi van, ha nem lát engem elég jól?

– Csendet! – kiáltotta Mr. Daniels, és megrántotta a vadászpuskát. Tágra nyitott, vad, de kicsit sem gonosz szemmel nézett rám. Egyszerűen nem tudta, ki vagyok, ahogy azt sem, hogy került ide.

Élesen beszívtam a levegőt, és a szívem a torkomban dobogott. Mi van, ha meghúzza a ravaszt? Mi van, ha legközelebb, amikor így rángatja, elsül? Egy kilométernyire voltunk a Daniels-háztól, és még annyira sem a szülemétől. A mobilom a zsebemben, de ha érte nyúlnék, van egy olyan érzésem, hogy lelőne. Ilyen távol mindentől előbb halok meg, mint hogy kórházba vihetnének... ha egyáltalán rám találnak.

Legalább van odakint egy kutatócsoport. Ők idejönnek, ha meghallják a lövést.

– Tudod, idekint pumák is vannak – csattant fel Mr. Daniels.

Mint az a puma, ami tizenöt éve ezen a tisztáson darabokra szaggatta a feleségét.

– Mit csinálsz itt? Ez birtokháborítás!

Nem vitatkoztam vele a birtokháborításon, mert gyakorlatilag igaza volt. De Dorothy kétségbeesetten hívott, és azonnal Mr. Daniels keresésére indultam, mint az előző hónapban már jó párszor. A fegyver... Nos, az váratlan volt.

– Tudom, hogy pumák vannak itt – mondtam neki remegő hangon. – Maga tanította meg, mit kell tenni, ha találkozom eggyel.

Hétéves voltam, amikor félrehúzott engem és Sullivant, hogy kioktasson. Természetesen Cam játszotta el a puma szerepét, miközben Alexander csendes ítélkezéssel nézte.

Cam. A mellkasom mindig ugyanúgy megfájdult az emlékére, még a jelenlegi veszély ellenére is. Franc, lehet, hogy pont a veszély miatt fájdult meg.

– Nem ismerlek! Ne hazudj! Mit keresel itt? Miért vagy a birtokon? Tűnés! – Felém bökött a fegyverrel.

– Rendben – bólintottam, és hátrébb léptem egyet.

– Állj meg! – kiáltotta Mr. Daniels, és a hangja magasabb lett a rémület-től. – Ne is szólalj meg!

Azonnal megtorpantam. Az öreg egyre mélyebbre csúszott, az elmém már nem csak lehetőségnek tartotta, hogy lelő, és az izmaim megdermedtek, amikor elfogadták a helyzetet.

Baloldalt valami megmozdult, és amikor kicsit elfordítottam a fejem, egy férfi alakját vettem ki, aki feltartott kezekkel közeledett felém. Ki az? Honnan jött?

Nem láttam az arcát a baseballsapka alatt, de olyan hatalmas volt, hogy teljesen eltörpültem mellette a százhatvan centimmel. Olyan széles volt a válla, hogy amikor elém helyezkedett, teljesen eltakarta a kilátást.

Nem ismertem fel – ami furcsa, mivel csak egy tucatnyian kerestük Mr. Danielst –, de volt valami ismerős a tartásában, ami alázatosnak tűnt,

viszont az energiáját agresszívnek éreztem. Az az észszerűtlen megérzésem támadt, hogy ez a férfi veszélyesebb, mint a ráfogott, megtöltött fegyver. Legalábbis feltételeztem, hogy meg van töltve. Ha még sincs, legalább egy „nem túl fergeteges” sztori lesz, amit később elmondhatok Charitynek.

Bármennyire is hevesnek tartotta apám a testvéretem, Charityre sosem fogtak vadászpuskát.

– Ez meg micsoda? Te ki a franc vagy? Hányan vagytok? – kérdezte Mr. Daniels egyre növekvő pánikkal. Az előttem álló pasas válla megemelkedett, mintha arra készülne, hogy... – Ne, meg se szólalj! Mind hazugság! Azt mondtad, hogy a pulóveresek mind hazudnak!

Nos, a történet gyorsan megváltozott.

A férfi hátranyúlt, átkarolta a derekam, és közelebb húzott magához. Megfeszültem, annak ellenére, hogy a személyes terem megsértése semmi ahhoz képest, hogy puskát fogtak ránk. A karja satuként szorult rám, egy helyben tartott hétköznapiak tűnő erejével. Pont, mint elsőben, amikor... Félbeszakítottam magam. *Ez nem lehetséges!*

– Légy óvatos – súgtam az idegennek. – Alzheimerre van. Nem tudja, mit tesz.

A pasas szorosabban a hátához húzott, és megcsapott a menta meg a fenyő illata, miközben apró mozdulatokkal úgy helyezkedett, hogy a hátam a fák felé nézzen, ne a szakadék irányába. Istenem, ezt az illatot... Ismerem.

– Mi csak túrázók vagyunk – mondta halkán és lassan Mr. Danielsnek.

A bizonyosság egy lavina erejével csapódott be, és kiverte a tüdőmből a levegőt. Lehunytam a szemem, és átúsztam az emlékek tengerén, miközben kétségbeesetten reméltem, hogy nem képzelődöm.

– Cam – súgtam, és a hátának döntöttem a homlokom, megmarkoltam a kabátját.

– Jól vagy, Willow? – kérdezte olyan halkán, hogy ha nem érzem a mellkasában mély hangja morgását, azt hittem volna, hallucinálok.

Bólintottam, a kabátja puha anyagához simítva az arcomat. Talán Mr. Daniels már meghúzta a ravaszt.

Lehet, hogy csak nem éreztem a golyót. És azonnal megölt. Ez volt az egyetlen logikus magyarázat Cam ittlétére.

Mert Camden Daniels megesküdött, hogy csak azért jön majd vissza Albába, hogy eltemessék. De olyan igaznak éreztem. Olyan valósnak. Pontosan olyan az illata, mint ahogy emlékeztem. És ha halott lennék, akkor Sullivan ölelne át, igaz? Nem Cam karjában lennék. Az övében soha. Én nem tartozom oda.

Követtem Cam szinte észrevehetetlen lépteit, amivel elhárált velem az apjától.

Nem lehetett itt.

Már évek óta nincs itt. És kétségtelenül nem tud megállítani egy golyót. De a biztonság érzése így is beterített. Sosem számított, hogy a világ veszélyesnek tartotta – Cam volt mindig is a mentsváram, még akkor is, ha kiérdemelte a hírneve minden cseppjét. Megvédett, egyszerűen azért, mert egész életemben hozzájuk tartoztam.

A lány, aki a Daniels fiúkkal lógott.

A naiv tini, aki itthon maradt, amikor a három Daniels testvér elment háborúzni.

A nő, aki összetört, amikor csak ketten jöttek haza.

Lehet, hogy Cam most itt van, de egy rossz lépés, és mindketten Sullivan mellé leszünk temetve.

– Ne mozduljatok, vagy lövök! – kiáltotta Mr. Daniels, és Cam engedelmeskedett. – Ürítsd ki a zsebeidet! Ajánlom, hogy ne lopj tőlem!

– El foglak engedni, és szeretném, ha lassan visszamennél a fák közé, majd tűnj el innen – adta ki az utasítást halkán Cam.

Halványan hallottam a távolban Mr. Daniels zaklatott motyogását.

– Nem hagyhatlak itt – tiltakoztam.

– Életedben egyszer hallgass rám, Pocok. Az irhád akarom menteni. Alexander apa mögé megy, és a segítség is úton van már, de el kell menned.

A becenevem hallatán olyan nagy gombóc kezdte feszíteni a torkom, hogy nem bírtam lenyelni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem ismer fel, Cam. Le fog lőni. Hat éve nem látott. Még engem sem ismer fel, pedig majdnem mindennap találkozunk.

– Emlékezni fog rám.

– Igen, én is ezt gondoltam, amíg rám nem szegezte a vadászpuskáját, te makacs öszvér.

– Mi volt ez? – súgta. – Azt hiszem, valami cincogott, de a kabátom biztos lefogta a hangot.

Bármilyen más helyzetben bosszúból megcsipkedtem volna.

– Nem fog emlékezni rád – vitatkoztam –, és ha megpróbálsz emlékeztetni, ki vagy, akkor csak még zaklatottabb lesz.

Mr. Daniels motyogása egyre hangosabb lett, aztán újra ordítani kezdett.

– Ti, birtokháborítók, megpróbáljátok ellopni, ami az enyém! Nem lehet a tiétek! Nem lehet a...

Cam szíve nyugodtan és ritmikusan vert, a légzése mély és egyenletes maradt. Ha nem láttam volna a saját szememmel Arthur Danielst, eszembe sem jutna, hogy valaki épp fegyvert fog ránk.

– Nem lehet a tiétek!

Lövés hallatszott, és a madarak felröppentek az erdőből. Megdermedtem, szorosabban markoltam Cam kabátját.

A keze szétterült a derekamon.

– Cam! – suttogtam olyan hangosan, amennyire mertem. Ha megsérült... Ha csak azért jött vissza, hogy eltemessük... Nem élném túl, ha még egy Daniels fiút el kéne temetnem. Előrehajoltam, hogy kilássak mögüle, de Cam szorosabban fogott, és maga mögött tartott.

– Jól vagyok – válaszolt ugyanolyan halkan. – Az ég felé célzott.

– Legalább tudjuk, hogy meg van töltve. – A szívem a bordáimnak feszült, a félelem keserű, fémes ízzel vonta be a nyelvem.

– Így kell a dolgok jó oldalát nézni.

A szám sarka kicsit feljebb emelkedett.

– Még egy van a csőben. Emlékezz, mit mondtam. Lassan, az erdő felé.

– Nem! – ellenkeztem.